Beretning

om

Justitsraadens

Tilfælde, Sygdom og Hedenfart

af

T. C. Bruun,

Prof.

Kiøbenhavn, 1814.

Forlagt af Fr. Brummer.

Trykt hos C. Græbe.

26

Marmoret hensmuldrer for Tidens Tand; intet Under at den hengnaver Menneskets skrøbelige Legeme. Længe allerede havde Hans Velbyrdighed mærket til denne Gnaven. Kroppen eller Futteralet syntes vel endnu saa nogenledes at bevare sit Udseende; men Kiernen — jeg mener hans dyrebare Siæl, — var næsten bleven ligesaa afpillet af Nag og Krænkelser, som Frugttræerne i denne Vinter af Harerne. Hvad Sorger, kunde man spørge, mægtede da saa slemt at tære paa en Mand, som jo levede i Yrkesløshed paa Statens Bekostning, og i Mag hos Næsten; ja, der skrupelfuld lige indtil at troe paa skiøn Judith og salig Holophernes, ansaae dog denne Verdens Mammon for en Ting, det tilkom blot gemene Hverdags Mennesker at erhverve, og som disse burde sætte

deres Hæder i at meddele slige Kraftgenier? Ak jo! Utaknemmelighed klæber ved Mennesket som Skarn ved spæde Kalve. Ikke at tale om de Krampetræk Europas politiske Storme foraarsagede hans Hierte, der, som man veed, føler omkaps med Sensitiven, blødte det ved at see Napoleon ikke bedre paaskiønne, hverken hans Nedladenhed mod sig ved at gaae Arm i Arm med ham i hiins Smaaheds Dage, eller Hans Velbyrdigheds forgudende Ode og Knæbøyning til og for Keysermanden. De Kredse, han for sin Modtagelse i saa mange Aar havde maattet anstrænge sig for at more og hylde, og endnu fremdeles skulde, bleve hver Dag vanskeligere at tilfredsstille. Andre Spasmagere fremtrængede sig. Varietas delectat; og han befandt Sandheden af hvad man har tilraabt Erobrerne: At stundum koster det mindre Møye at bemægtige sig end at forsvare. Kied altsaa af sin Stilling og gysende for Parises, dette nyere Sodomas nær forestaaende Straffedom, agtede han nu igiennem sin Vandrings labyrinthiske Krinkelkroge at vende tilbage til det lille Dannemark, for ved sin Forklarelse at forherlige samme, glæde sine Bekiendtere og gotte sig hos dem, og lade menig Mand vide:

He Paris saw and Paris saw him too.
Han saae Paris og det saae ham igien.

Han kom; og ligesom han kom ind i den danske Luft fik han et patriotiskt Indfald. Ja, raabte han i Beruusningens Henrykkelse, det er besluttet! Længe nok har Du, uden at giøre noget for det, modtaget Landets Maadefold; det har Ret til Dine Naturgavers Anvendelse; Du bidrog i Dine yngere Dage til dets Litteraturs Fremme; Dit Giengangeri var snavs; Dine Matros-Viser og Dit Flaskebrev læste faa og have alle glemt: Hellig Dig nu af Liv og Kræfter den danske Grammaticas Tieneste. Siig, skriiv, skriig, at Du i samme er en des Teufels Kerl, og at hver anden Danmarks Skribent, sammt und sonders, er mod Dig at regne som Jørgen Hattemager mod Kong Salomon; lutter Fuskere, Øbelsmørere og Peercaudier. Ledighed er Fandens Hovedpude; allons! indgiv Ansøgningen om at vorde ansat ved Universiteet i Kiel som det danske Tungemaals Tolk, Herliggiører og Frelsermand fra fremmed Ukrud. Der skal Dit Lys, saa langt fra at stilles under en Skieppe, saaledes skinne Verden i Øynene, at komme end ikke nye hellige tre Konger henleedte ved det som fordum fra Østerland, vil

Du dog bekiges og beundres paa Din Talestoel af Tydsklands Viismænd, og maaskee offres Guld, Røgelse og Myrha af sammes videlystne Ynglinger.

Som sagt saa giort; og see! der troner han paa sin ophøyede Standpunkt. Hans Læber aabne sig, og ud vælder den uudtømmelige grammaticalske Kunskab. Hvor jeg er stor, sagde han til sig selv! hvor han er vidunderlig! tænkte de forstummende Germanier. Dog snart løsnedes deres Tungebaand, ligesom Disciplernes fordum paa Pindsefesten; og i færre Maaneder end der behøvedes til at optegne alle Hans Velbyrdigheds mærkværdige Ord og Gierninger, læsde de ikke allene Dansk, men stavede Asamaal; ja, fuskede endogsaa noget paa det Sanscritiske.

Cometer have en langt udstraktere Bane, og skyde en ganske anden Fart end en gemeen Planeet. Desuden var jo det store Værk fuldbyrdet; begik end Kielianerne stundum en Bommert imod Sproget, saa kunde samme letteligen berigtiges i en sidste Forelæsning. Altsaa stundede Hr. Justitsraaden sin høyere Bestemmelse imøde; og ligerviis samt ikke anderledes end den Preussiske Bülow tilraabte sine Grenaderer: „Kinder, ge-

het und holet den Wagen!" saa tilskingrede Fru Grammatica HansVelbyrdighed: „Gak, Søn, fra Dit Brombær-Krat hen i Frederiks Hauge; der skal Du hævde min Ret og hente Dig Selv ny Hæder. Kun, hvidskede hun ham tillige i Øret," „snak ikke om at Slutningens Fortsættelse følger; thi det er ikke allene Pølse- men Daarekiste-Snak."

Hvilken stor Siæl opflammes ikke ved Ærens og sin Eiskedes Stemme! Forgieves sukkede Cathedret, omsonst hulkede Tilskuerne; Faculteterne bade, Staden sørgede; Trantrara! Quo fata trahunt, retrahuntque sequamur, raabte han, besteg Vognen, svingede sin den Gang egne Hat og per varios casus naaede Hovedstadens Port, eller poetice Frederiks Hauge. Saaledes og ikke anderledes fremdrages af Muldet den der længe skiulte etruriske Vase, og opstillet til Sku i Floras Tempel skinner den Guder og Mennesker til Contentement og Fornøyelse. Forgieves hvidslede Avind, at en Stilk Ukrud indlister sig endogsaa i Guds egen Urtegaard. Dens Stemme druknedes i de Mangfoldiges Jubel, som længselfulde havde seet Justitsraadens ofte fornyede Forjættelser imøde, og nu haabede sammes endelige Opfyl-

delse. Kongestaden frydede sig ved Tanken om at see i sit Skiød for stedse hiint Rigernes Urgenie der efter ligesaa lang Omtrasken, og fast sælsommere Hændelser end salig Ulysses af flakkende Ihukommelse, nu vendte tilbage for at forskiønne Byen, ved der at oprette den danske Grammaticas og den tydske Filosofi's Trone. For et heelt Døgn glemtes Politiken, Bostonen henhvilede, og mødende Venner spurgte higende hinanden: Veed Du, at Justitsraaden er ankommen?

Alt hvad der ikke stiger længere falder, og aura popularis er af alle hede Ting meest udsat for at afkiøles. Snart tænkte enhver igien kun paa sin egen Dont; Kortene gaves; Niemen og Rhinen passeredes; og da Bedet, hvori Træet skulde anbringes, ikke endnu var ganske færdigt, saa kom Tingen reent i Langdrag; ja, istedet for at faae en Plads i Frederiks Hauge, tiltroedes det enten for liden eller for megen Frodighed, og man lod det som en anden Snylteplante klynge sig til hvor det kunde.

Imidlertiid udbrød hiin berygtede ebraiske Feyde. Al Verden vidste Justitsraaden var beslaaet i mangfoldig anden Kundskab og Viisdom; men ingen drømte om hvilken Hexemester han var

i det israelitiske Folks ældre og nyere Historie. Dette Uvidenheds Mørke forsvandt med eet ved Anmeldelsen af hans store Værk: Forsøg til en Philosophie over det israelitiske Folks Historie, med en Beretning om Jødernes ved Regieringen foranstaltede Indlemmelse i det borgerlige Samfund i Danmark. Ikke allene erfoer Publicum af samme, at han engang paa en Digtervandring var bleven udnævnt tilConsulent iAarau; men at han nu vilde kraftigst antage sig bemeldte fortrængte Folks Sag, og ved at belære al Verdens Regenter om deres Pligter og Forhold mod samme, vorde de nu levende Jøders Gienløser og deres Afkoms evindelige Velgiører. Et saadant Foretagende udfordrede natuurligviis intet Hverdags Sprog. Ordene maatte svare til Tingen. Derfor harmedes han ogsaa forfærdeligt over alle de andre Forfattere, der havde afgivet sig med dette Emne:

„De skrive for og skrive selv som Pøbel!" udbrød han i sin billige Vrede; ney, nu skal man faae noget ganske andet at see. Pøbel, anmærkes her i forbigaaende, er et af Justitsraadens Livord, og bruges af ham for at betegne

den Deel af Borger-Samfundet, der ikke har Aand nok til at paaskiønne Fiinheden af hans egen, ved stedse at holde en Tallærken færdig. I samme Skrivt bebudedes ligesaa høytideligt: Politisk Anmærkning om Striidsskrifters Nytte; Melodien i Tiden, eller den historiske og geographiske Jordborger-Musik; og endeligt: Fortsættelsen af: Der var en Tiid, da Jeg var meget Lille. Det er at sige, da han var ligesaa lille i Skind som han nu er i Sind.

Hvor spendtes ikke Opmærksomheden! I flere Aarhundreder var intet Jertegn skeet. Man ansaae denne Bebudelses Opfyldelse for eet, og Syge samt Oldinger gøse desmere ved Døden af Frygt for ikke at opleve et saadant Syn. Dog trøstede de sig noget ved Tanken, at alt dette skulde endnu vorde at see førend Aarets Ende. Ak! hvormange Forventninger skuffes! hvormange Løvter og især Justitsraadens ere lutter Tant! Dette sidste burde man vel efter saa ofte gientagen Erfaring, ikke have tvivlet paa; men Mennesket er et lettroende Dyr og især hvor det gielder om hvad det ønsker. Imidlertiid mumlede dog Man-

ge om Skryderi, flere raabte paa Uefterrettelighed, og alle loe ad Chilian Gienløser.

Godt, gienmælede Justitsraaden: Wir haben uns eines Besseren bedacht! Denne Gang skal jeg intet love Jer, men I skulle faae Troen i Hænderne. Paa næste Søndag udkommer mit nye Blad; det skal vise Jer hvad Karl jeg er, og naar I faaer døvet det rigtigt, saa ville I være lige saa pure i Siæl som vise i Forstand, hvis I ellers ikke forinden skulde have leet Eders Maver ito af bare skiære Løyer: thi deraf har jeg Humlesække fulde i mit Hoveds Pulterkammer.

Denne Gang ventede man ikke længe. Dækket gik op, og Jorderige læste hiint fra Graziernes Himmel til Forfatteren nedsendte Epistel. Skulde den ogsaa virkelig være ægte, spurgte Pyrrhonianerne? den klinger pudsigt nok, sagde andre; hvor der er pene Ord hist og her, anmærkede Damerne! Imidlertiid syntes det noget selsomt, at disse gamle, evig unge græske Grazier havde kun været Smaatøse, da Justitsraaden skrev sine første Viser; at de intet andet Huusly kunde finde i Dannemark end just i Justitsraadens Leyebolig, der vel ikke endnu den Gang var ganske bleven til en Svinesti, men kunde dog letteligt befindes noget

knap for tre saa fornemme Damer; og endeligt meente enhver, der var fortrolig med deres Sprog fra fordums Tider, at samme lignede aldeles ikke det, der paa mange Steder førtes i bemeldte Sendebrev.

En Gunst er i det mindste Tak værd. Altsaa sagde Justitsraaden mange Tusinde; beundrede Stilen, bekyssede Bogstaverne, tilbød Senge og Beqvemmeligheder, samt, uagtet Tidernes Dyrhed: enten fordi slige himmelske Frøkener ere smaatærende, eller han agtede at medbringe dem i de Selskaber, hvor han selv spiser, omtalte slet ikke nogen Kostpenge. Det var grumme herligt. Men hvad der gives Skielmsmestere i denne syndige Verden! og hvor sandt, at man bør undgaae at giøre sig Fiender, da selv den ubetydeligste stundum finder Leylighed til at hævne sig. Dette var netop Tilfældet med en Smaatrold, som Justitsraaden i sine Gienganger-Dage havde løbet paa Ærmet. Knegten saae nemlig sit Snit, som Justitsraaden, hiemkommen fra et Aften-Giæstebud laae paa Ryggen og sov, at liste sin Cousine, Maren, ind i hans Sovegemak. Neppe havde Samme ovenpaa ham taget sin velbekiendte sædvanlige Stilling, forend hans udvidede Næsebore indaandede Ambrosia, hans Kinder glødede af Glædens

Roser, og de tillukte Øyne skuede i Indbildningens Trylleſpeil, hvorlunde de tvende Grazier omſlyngede hans Tindinger, den ene med en Laurbærkrands, hans Fortieneſters Løn, den anden med en hviid Roſenkrands, hans Puurheds Sindbillede, imedens den yngſte indputtede mellem hans Fingre hiint foranførte Sendebrev. Man tænke ſig hans Salighed! men al jordiſk varer kun kort. Maren lettede ſit Bagerſte, Juſtitsraaden dreyede ſig paa Siden. Vips! forſvandt Synet. Han vaagnede; Krandſene vare borte; men Sedlen blev tilbage.

Kunde det være et Blendeværk? han havde jo ſeet Alting ſaa grangiveligt; og Brevet oven i Kiøbet! Nej, der var Syn for Sagen. Hvad der ſmigrer vor Egenkierlighed er den ſaa villig til at troe. Ja, det var Graziernes livagtige, ſkindbarlige egne Underſkrivt: Aglaja, Thalia, Euphroſyne; Funtus! Alleluja!

Hvor vi arme Dødelige undertiden tages ved Næſen af det Utøy, der har faaet Lov at luſke om i Mørket paa denne ſælle Jord! Hine tre foregivne Grazier hedde i Gierningen Mette, Cille og Luſſe; tre Duller fra Smaagaderne, hvem fornævnte Niſſebuk havde tilſagt hele Skrivelſen og faaet

dem til at føre den i Pennen. De vare virkelig da ude af deres Mamas Tieneste og søgte ny Forsørgelse; men underrettede om Justitsraadens Adfærd indsaae de nok at derved var intet at giøre, og meldte dem ikke videre.

Længselsfuld ventede han imidlertiid deres Komme, og havde maaskee biet paa dem endnu den Dag i Dag er, dersom han ikke hændelsesviis ved at gaae en Aftenstund igiennem Ulkegaden var bleven hilset med et: „Hør Du Lille, kom ind!" Saa blide disse Ord ellers synes, vare de dog for ham en Tordenstemme. Ikke allene gienkiendte han Udtrykket fra Brevet, men ved nøyere Betragtning Ansigts-Trækkene af de contrebande Grazier. Hans Knæe zittrede; den kolde Sveed sprak ud af hans Pande, og just vilde han have udbrølet: „I Karoner!" da Tungen forsagede ham Bruget, Øynene lukkedes og han daanede hen paa Stedet. Duller ere medlidende Skabninger; de lettede ham op, bragte ham ind i Huset, bestænkede ham med Hovedvand, ja, varmede endog hans iisnede Hænder i deres bløde Barme. Dette virkede; han fik igien sine Sandser; men man skildre sig hans Rædsel, da han opvaagnende fandt sig i deres Arme, og end mere erfoer, at de vare hans formeen-

te Huldgudinder. Rasende reev han sig løs fra dem, styrtede ud af Døren, maledidede dem og hele Slægten, beed sig i Læberne, ravede hiem og befandt sig i en ynkelig Forfatning baade paa Siæl og Legeme.

Dette Tilfælde havde endnu sørgeligere Virkninger. Galden var flydt over i Blodet. Han fnysede af Harme; han aandede Hævn; men paa Nissen kunde han nu ikke udøse sin Forbittrelse, og med Dullerne følte han, at han sikkert vilde komme tilkort. Publicum maatte snart faae Sammenhængen at vide; hvor vilde det grine ad ham og hans Grazier! han havde kysset og bekysset deres bestialske Kragetæer; han var bedragen, giort latterlig i det Øyeblik selv han tænkte sit Livs stolteste! O! der var Maluurt, der var Døds Beedskhed i den Kalk, og dog maatte den tæres! Ja, den maatte; men ikke allene foraarsagede den Vrid i Bugen, men endog Forplumring i Hiernen. Snart mærkedes denne Fortumlelse. Istedet for det belovede Søndags Blad fremkom nu en Skuddag, og derpaa en Lille Søndags Aften. Hvad der ikke i disse var opfyldt med Flauhed var det med ondskabsfuld Grovhed. Som en selvbetitlet Grammaticas Ridder angreeb han uden Forskiel hvem han traf paa. Medens han slog løs med Kover

og Stave, snakkede han om sine nette befiædrede Pile, og oppustet af vindig Indbildskhed af sine Fortienesters Valuta, som ingen efter hans senere daarlige Frembringelser længere vilde ansee for god Myndt, sprudede han liig de Vandskye giftig Sagl og Fraadde paa enhver anden Skribent. Nogle viiste ham lidt tilrette; men nu overgik hans Vrangsind til Afsindighed. Med eet indbildte han sig at være omskabt til et Pindsviin, og indsølede sig i et saadant Svinestis-Snavs, at alle undsaae sig ved at komme ham nær paa offenlig Gade.

Venner havde han vel ikke mere; men Medynk talte dog i fleres Bryst. De erkiendte den menneskelige Aands Svaghed, erindrede adskillige af hans Ungdoms Arbeyder, og haabede Tiden vilde bedre baade hans Forstand og hans Hierte. Selv fra høyere Steder gaves ham faderligt Raad og Formaning. Alt forgieves. Jeg er Pindsviin, raabte han, og skal stikke Creti og Pleti til man stikker mig selv, først i Daarekisten og siden i Gravhullet. Omsonst prøvede Sagtmodigheden paa at forandre og berolige hans Sind. Uden nogen Virkning foreskrev Lægerne stedse voxende Dosis af Nysekruds-Pulvere. Endeligt giorde det

tiltagende Raseri hans Forfatning saa betænkelig, at man holdt det for nødvendigt at sende Bud efter Sielesørgeren. Pastor Sela kom. Patienten studsede ved hans Indtrædelse. Manden er, som man veed, gravitetisk og nidkiær i sit Kalds Udøvelse. Efter de sædvanlige Indlednings Ord: Hvorledes gaaer det? og saa videre, begyndte han at tale om dette Jordiskes Tant og hiint herlige Herefter, hvor Uforgiængeli he ens Krands er henlagt for de sande Fromme. Vittighed vedblev han, er kun en Løgtemand, der leder til Moser og Uføre. For vor Herre ere vi dog alle Daarer; men salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. Der, er jeg forsikkret om, De baade ønsker og vil erholde en udsøgt Plads; thi i min Faders Huus ere mange Værelser; men De søge retteligt at fortiene denne Hæder ved at forlige Dem med Gud og Menneskene. Han er barmhiertig og tilgiver hver Brøst, som bekiendes og fortrydes; og disse ville ogsaa formilde deres Domme om Dem, og forglemme alt forgangne, naar de igiennem mig erfare, hvorlunde dette var kun menneskelige Lidenskabers Opbruusning, og som De nu angrer nogensinde at have yttret,

Paa denne Tilstaaelse kan jeg meddele Dem Sacramentet, og paa Himmelens og mit Embeds Vegne forvisse Dem om en salig Død og en glædelig Opstandelse.

Justitsraaden syntes at have tilhørt denne Formaning ganske opmærksom; men pludseligt forandredes hans Ansigts Træk; Øynene gnistrede, Næseborene opspiledes, og Læberne bevægede sig heftigt. Jeg tilstaae, skreeg han med eet i hele Vildelsens Hidsighed, at de forstaae deres Grammatica! jeg erklære, at de ikke ere Fuskere, Øøbelsmørere, Øøbelmorere, Asa fætida Ædere, Grise, Galte, Orner! ney, før skal jeg nok engang vove mig op paa Strasborgs Taarn og Jomfruen, eller gaae til Bunds i Holmens Kanal. De ere hvad jeg har paastaaet; thi jeg er selv et Pindsviin og indviet i alle et Svineries grammaticalske og poetiske Hemmeligheder. Pastor Sela søgte endnu med godmodig Mildhed at bringe ham til Erkiendelse; men i Paroxysmens Hede udraabte han: „Havelse, Øavelse, Stavelse, Lavelse! trekantet Hat paa Skraa; Slutningens Fortsættelse følger!" og forlangte heftigt Pen, Blæk og Papiir. Endnu var Hr. Pastorens Langmodigheds Kilde ikke størknet; han trykkede inderligt hans Haand,

og besvoer ham at betænke sin Siæls Salighed. Salig! gientog Justitsraaden; ja, det skal jeg være hos mine Grazier.

At disse Damer gille,
Det var fra jeg var lille
Min Agt at stedse ville.
Hver anden mod mit Snille,
Er kun en Orm, en Bille;
Det kunde ret mig krille
Saae jeg dem samtlig trille
Med Skupkar! dog hvo veed?
Ja, det var Salighed!

Fy! fy! mælede nu lidt mere alvorligt Hr. Sela, slige hævngierrige Følelser sømme ingen god Christen; og Deres hedenske Grazier ville ikke faae Indladelse med Dem i Himlen. Hvad! sagde Justitsraaden, og loe Pastoren lige op i Ansigtet:

Hør, veed han hvad, min Faêr,
Han snakker som en Nar!
Jeg ey mig giekke laêr;
Hver Grazier modtaêr,
Som Levemaade har;
Men hans er ikke rar.

Vær altsaa kun lidt snar!
Hans Tale er vel bar;
Jeg ønsker den til ende
Og be'er ham hiem ad vende.

Ja, jeg skal gaae, svarede Hr. Pastoren, hvis Midkierhed optændtes; men De vil gaae didhen, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel; hvor Ormen aldr'g skal døe og Luen aldrig udslukkes! Hermed reyste han sig, og vilde uagtet de Omstaaendes Begiæring have forføyet sig bort; men hans sidste Rædsels Ord havde sunket dybt i den Syges Hierte. Efter nogle Minutters Taushed brast han i Graad og rakte Hr. Sela Haanden. De har talt viseligt, sagde han, men min Samvittighed er saa killen, at jeg kan ikke eftergive noget paa Frn Grammaticas Vegne. Mine Efterstræbereere Verkespro fordærvere, Ignoranter, Peercaudier. Ak! hulkede Patientens Frænder: Siig for vor Skyld, at de skrive dog saa la, la! Nu vel da, giensvarede han, mit Hierte smelter. Hør, Hr. Pastor, siig De mig for. Hierteligt gierne, svarede denne. Jeg til — — giver dem, udtalte Justitsraaden lydeligt, og mumlede ved sig selv, Døden og Tievelen!

Nu blev han til alles Glæde og Opbyggelse berettet, og syntes at befinde sig bedre. Men det var Naturens sidste Anstrængelse. Døden havde allerede afsagt den uigienkaldelige Dom, og tegnet sit Mærke paa hans Pande. Dog levede han endnu; men Himlen ynkedes over hans Lidelser; og netop som Hanen goel første Gang, løste op for hans Aand, der smuttede ud med det tre Gange gientagne Pib: Pindsviin, Pindsviin, Pindsviin!

Saaledes endte et sælsomt Tilfælde Justitsraadens virkeligt selsomme Levnet. Hans Ungdoms Arbeyder lovede Dannemark i ham en Digter, hvis modnere Alders Værker vilde have fremmet dets Hæder. Dets Genius sukkede ved Tanken om, at dette Haab saa ganske skuffedes, og alle sagde: hvad Skade! Hans Liigbegiængelse hædredes ved et Følge af halvtredsindstyve Vogne, hvorimellem de anseligste Mosaiters, og ved nogle meget skiønne Øynes Taarer. Næste Dag stod følgende velmeente Indskrivt paa hans Gravminde.

Stands, Vandrer, ey ved denne Marmorsteen;
Den Skroget vel af en Justitsraad giemmer;

Dog see Du til at hytte Dine Been,
Hvis han endnu Din Nærmelse fornemmer;
Thi Mennesket var af saa bidsk Natuur,
Imedens han omsnusede i Livet,
At neppe selv i Dødens tause Luur
Han har endnu sin Nappelyst opgivet.
Fred ønsker man ey være med hans Støv;
Thi den han selv med ingen vilde holde.
Han var en Blomst, han blev et vissent Løv: —
Hvad Skade kan dog Galskab ikke volde!

De mortuis nil nisi bonum; og siden Justitsraaden er nu baade død og begraven, saa vil, hvad der endogsaa fremdeles maatte anføres i hans Navn, hverken fortiene eller erholde noget videre Svar.